

VERSO

AKTE VAN KENNISGEVING

Ten jare tweeduizend en tien . op één (1) juli
ten verzoeken van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid
het ik ondergetekende Martine Behaeghel, Attaché (1)
verblijf houdende te Brussel

aan de genaamde XXXXXXXXXX
geboren te XXXXXXXXXX, op (in) 22.10.1971
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

kennisgegeven van de beslissing van 01.07.2010 waarbij hem (haar) het verblijf in het Rijk wordt geweigerd.
bevel gegeven wordt om het grondgebied ten laatste op 11/07/2010 te verlaten en bevel gegeven wordt zich
aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten(3)

Er werd hem (haar), door mijn toedoen, afschrift overhandigd van die beslissing.

Ik heb hem (haar) ervan op de hoogte gebracht dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet
van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de
kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december
1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de
vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de
hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel
39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedureglement Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen vermeldte vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend
schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV,
aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing schorst de tenuitvoerlegging
van onderhavige maatregel niet.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.

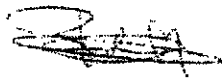
Ik erken kennisgeving te hebben ontvangen van onderhavige beslissing.

Handtekening van de vreemdeling(e).

Wijgt te tekenen

Handtekening en stempel van de overheid.

Martine Behaeghel, Attaché

(1) De verantwoordelijke Staat aanduiden.

(2) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, aanduiden.

Raad
voor
**Vreemdelingen-
betwistingen**

Arrest

nr. 49 394 van 12 oktober 2010
in de zaak RvV 57 290 / II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Driekoningenstraat 140
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE liede KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] en [REDACTED], die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juli 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Uit het Eurodac-verslag van 3 maart 2010 blijkt dat verzoekers' vingerafdrukken in Polen zijn genomen op 10 december 2004, op 5 juni 2007 en nog eens op 21 september 2007.

Op 3 maart 2010 en op 9 maart 2010 worden verzoekers gehoord in het kader van een eventuele overname door Polen. Tijdens dit interview verklaren verzoekers in Polen reeds een asielaanvraag te hebben ingediend.

Op 11 maart 2010 worden de Poolse autoriteiten verzocht verzoekers over te nemen op grond van artikel 16 (1) (c) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 17 maart 2010 aanvaarden de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk het overnameverzoek op grond van artikel 16(1)c en artikel 16 (1)e van de Dublin-II-Verordening. Op 24 maart 2010 aanvaarden de Poolse autoriteiten opnieuw het overnameverzoek, nu op grond van artikel 4(3) van de Dublin-II-Verordening.

Op 4 september 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 1 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07/09/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

N., M. (R.R.: (...)) geboren te U op 22.10.1971 + partner: K.I., geboren te G. op 16/09/1964 + kinderen: K., M., geboren op 18/10/1985; K., L., geboren op 21/09/1996; K.E., geboren op 06/03/2002; K. R., geboren op 07/07/2003; K., A., geboren op 21/11/2008; K. S., geboren op 18/12/2009 nationaliteit: Rusland (Federatie van) adres: (...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Betrokkenen dienden op 7 september 2009 via hun advocaat een aanvraag in op basis van artikel 9ter. Ze voerden in dit verzoekschrift medische redenen aan voor Mevrouw M. N.. Deze medische elementen werden onderzocht door onze controlearts. Zij gaf ons een advies op 28/06/2010. Het advies werd toegevoegd in gesloten omslag. Uit dit advies blijkt dat mevrouw aan twee aandoeningen lijdt. Van de eerste stelt de controlearts dat het niet om een ernstige of levensbedreigende aandoening gaat met noodzaak tot behandeling. Voor de tweede aandoening volgt mevrouw een behandeling. Deze behandeling is mogelijk in Polen, het land van verwijzing.

De controlearts concludeert dus dat de aandoening bij betrokkene alhoewel ze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, de aandoening geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling daar de de behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Polen, het land van verwijzing.

Wat betreft de toegang tot de medische zorgen Polen, blijkt dat asielzoekers, hoewel ze in opvangcentra moeten verblijven, volledige toegang hebben tot gezondheidszorg. Er is een arts verbonden aan de centra en deze kan indien nodig mensen doorverwijzen naar specialisten. Deze zorg wordt volledig terugbetaald. Ook ngo's bieden medische hulp aan asielzoekers. (GOLINOWSKA, S. en KOZIERKIEWICZ, A. Quality in and Equality of Access to healthcare Services — Country Report for Poland, March 2008, p 33-34).

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van verwijzing een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).(...)"

De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

07 269
"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk gewelgerd aan de genaamde K. I. geboren te G., op (in) 16.09.1964 van nationaliteit: Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 03/03/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat hij op 27/02/2010 in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 16/09/1964.

Uit het Eurodacverslag van 03/03/2010 blijkt dat betrokkene eerder asiel aanvroeg te Polen op 10/12/2004. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 09/03/2010 dat hij op 04/12/2004 uit G. (Russische deelrepubliek Tsjetsjenië) vertrok en via Brest (Wit-Rusland) naar Polen reisde. Daar zou hij op 10/12/2010 zijn aangekomen en er asiel hebben aangevraagd. Betrokkene verklaart dat hij ongeveer drie en een half jaar in een opvangcentrum te Linin verbleef en daarna in een sociale woning te Pesechno tot zijn vertrek naar België op 26/02/2010. Betrokkene verklaart dat hij subsidiaire bescherming kreeg en hij legt een tijdelijke verblijfsvergunning (Pobyt) voor geldig tot 17/02/2011. Op 26/02/2010 zou betrokkene uit Polen vertrokken zijn en is hij naar België gekomen waar hij op 27/02/2010 zou zijn aangekomen. Betrokkene reisde samen met vrouw N. M. (°22/10/1971) en 6 kinderen.

Op 11/03/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 17/03/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e. Ook voor zijn vrouw en kinderen werd een terugnameakkoord met Polen bekomen. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allertbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij Polen heeft verlaten omdat de eigenaar van hun sociale woning hen weg wou en ook de burgemeester van de stad Pesechno wou hen weg. Hij verklaart dat ze elders in Polen een woning zochten, maar dat ze er geen vonden. We benadrukken dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden. Indien betrokkene meent dat hij niet correct behandeld werd door bepaalde personen of instanties dient hij zich hiervoor in Polen te richten tot de bevoegde autoriteiten. Betrokkene brengt niet het minste begin van bewijs aan dat hiervoor enige stappen zijn ondernomen, en kan dus niet aannemelijk maken dat de Poolse autoriteiten hen niet zouden kunnen of willen beschermen.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat hoorde dat hier goede artsen zijn. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen

worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstansie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij rugklachten heeft en bloed verliest tijdens de stoelgang. In het administratieve dossier zijn geen documenten aanwezig die de verklaringen staven. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat aangehaalde problemen betrokkene zouden verhinderen om te reizen. Zijn dochter E. zou verhoogde schedeldruk hebben. In het administratief dossier zijn medische attesten uit Polen aanwezig met betrekking tot E. Hieruit blijkt dat zij wel enige vorm van behandeling kreeg in Polen en dus toegang had tot de gezondheidszorg. Aangezien ze met haar ouders de reis van Polen naar België ondernam, zijn er geen indicaties dat zij met haar ouders zich niet naar Polen zou kunnen begeven. In verband met de gezondheidstoestand van zijn vrouw dient te worden opgemerkt dat er op 07/09/2009 een aanvraag ingediend werd tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 01/07/2010. Er wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen. Betrokkene verklaart dat zijn zus G. Z. met haar gezin in België woont. En hij zou nog twee neven hebben in België. Betrokkene behoort niet tot het gezin van deze familie zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben elders in Europa.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

De motivering van de derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde N.M. geboren te U., op (in) 22.10.1971 van nationaliteit: Rusland (Federatie van)die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 03/03/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op 27/02/2010 in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 22/10/1971.

Uit het Eurodacverslag van 03/03/2010 blijkt dat betrokkene eerder asiel vroeg in Polen, op 10/12/2004, op 05/06/2007 en op 21/09/2007. Betrokkene geeft pas na confrontatie met de controle van de vingerafdrukken in de centrale databank Eurodac toe dat ze eerder asiel vroeg in Polen. Betrokkene verklaarde dan tijdens haar gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 03/03/2010 dat ze in 1994 naar Polen is gereisd vanuit Wit-Rusland. Betrokkene verklaart dat ze er toen asiel aanvraag, hoewel uit het Eurodacverslag blijkt dat er in 2004 een asielaanvraag werd ingediend. Ze verklaart dat ze er nog een tweede keer (datum voor haar onbekend) en een derde keer (vermoedelijk in 2007) asiel vroeg. Ze verklaart dat ze er erkend werd en een verblijfsvergunning kreeg. Betrokkene verklaart dat ze tot oktober 2007 te L. verbleef en daarna te P. tot hun vertrek naar België op 26/02/2010. Op 26/02/2010 zou betrokkene uit Polen vertrokken zijn en is zij naar België gekomen waar zij op 27/02/2010 zou zijn aangekomen. Betrokkene reisde samen met haar man K.I.(°16/09/1964) en 6 kinderen.

Op 11/03/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 17/03/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e voor betrokkene en minderjarige kinderen. Ook de partner K.I. is het voorwerp is van een terugnameakkoord met Polen. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen

zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat ze hoorde dat in België de medische hulpverlening veel beter is en dat de mensen hier meer humaan zijn. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. We herhalen dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat ze naar de specialist moet omdat de nefrologische problemen zou hebben en eveneens hartproblemen. In verband met de gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 07/09/2009 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 01/07/2010. Er wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen. Er wordt eveneens gesteld dat behandeling beschikbaar is in Polen en er toegang is tot de gezondheidszorg. Haar dochter E. zou verhoogde schedeldruk hebben. In het administratief dossier zijn medische attesten uit Polen aanwezig met betrekking tot E. Hieruit blijkt dat zij wel enige vorm van behandeling kreeg in Polen en dus toegang had tot de gezondheidszorg. Aangezien ze met haar ouders de reis van Polen naar België ondernam, zijn er geen indicaties dat zij met haar ouders zich niet naar Polen zou kunnen begeven. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Ze zou wel een zus hebben Oostenrijk en nog een zus en een neef waar ze de verblijfplaats niet van kent. Betrokkene behoort echter niet tot het gezin van deze familie zoals gedefinieerd in art 2.1 van de Verordening, noch is betrokkene afhankelijk van de hulp (financieel, medisch,...) van deze familie in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Blijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene en haar minderjarig kinderen het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1 Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, alsook een manifeste beoordelingsfout, doordat, eerste onderdeel, verwerende partij geen rekening heeft gehouden met algemeen gekende gegevens omtrent de medische behandeling van vreemdelingen in Polen, minstens, tweede onderdeel, geen onderzoek heeft gevoerd naar de financiële beschikbaarheid van de medische behandelingen voor verzoekers en tot slot, derde onderdeel, het medisch onderzoek zelf niet naar behoren werd gevoerd.

2.2 Daar waar verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, merkt de Raad vooreerst op dat dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp

tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers niet hebben aangetoond dat *"betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing"*.

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. Artikel 9ter, § 1, tweede alinea van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verleend door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Vooreerst dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verwijzing. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

Bij de bestreden beslissing wordt het medisch advies onder gesloten omslag gevoegd en mee ter kennis gebracht zodat het een deel van de motivering vormt.

2.2.1 In het eerste onderdeel van het middel stellen verzoekers dat verweerder zich niet van alle relevante gegevens op de hoogte heeft gesteld. Verweerder heeft op geen enkel moment rekening gehouden met het algemeen gekende dossier over de gesloten centra in Polen zoals gepubliceerd op de website. Uit deze bijdrage, zo stellen verzoekers, blijkt dat vreemdelingen met medische problemen in Polen bijna niet worden behandeld en de toegang tot de medische zorgen en behandeling hen vaak wordt ontzegd. Verzoekers hebben deze problemen zelf ondervonden. Het dossier laat volgens verzoekers duidelijk zien dat zij in Polen geen gelijkwaardige medische zorgen zullen krijgen die even beschikbaar, toegankelijk en bereikbaar is als in België. Verder stellen verzoekers dat de verwijzing van verwerende partij naar de bijdrage van GOLINOWSKA en KOZIERKIEWICZ weinig dienstig is aangezien deze dateert van vóór de bijdrage waarnaar verzoekers verwijzen. Verzoekers stellen ten slotte dat er tegenstrijdigheden zijn in beide documenten.

2.2.2 In het tweede onderdeel van het middel stellen verzoekers dat verweerder niet heeft onderzocht dat de medische zorgen voor verzoekster en haar kinderen toegankelijk zijn. Door een tekort aan financiële middelen van verzoekers worden de mentale problemen niet behandeld.

2.2.3 De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing met betrekking tot de toegang tot de medische zorgen en behandeling in Polen het volgende motiveert: *Wat betreft de toegang tot de medische zorgen Polen, blijkt dat asielzoekers, hoewel ze in opvangcentra moeten verblijven, volledige toegang hebben tot gezondheidszorg. Er is een arts verbonden aan de centra en deze kan indien nodig mensen doorverwijzen naar specialisten. Deze zorg wordt volledig terugbetaald. Ook ngo's bieden medische hulp aan asielzoekers. (GOLINOWSKA, S. en KOZIERKIEWICZ, A. Quality in and Equality of Access to healthcare Services — Country Report for Poland, March 2008, p 33-34).*

Waar verzoekers verwijzen naar een rapport "over de gesloten centra in Polen" kan dit rapport geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing aangezien dit rapport geen betrekking heeft op de toegankelijkheid en kwaliteit van de medische zorgen in Polen doch op de situatie van de detentiecentra in Polen. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen overigens terecht op dat het rapport waarnaar verzoekers verwijzen van dezelfde periode dateert als het rapport waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst. Er kan niet worden ingezien op welke wijze het rapport waarnaar verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift met betrekking tot hun situatie relevant is aangezien verzoekers zelf verklaarden in Polen over een tijdelijke verblijfsvergunning te beschikken, geldig tot 17 februari 2011 en zij in een sociale woning verbleven. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgevangen in een gesloten centrum. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat het rapport waarnaar zij verwijzen en dat handelt over de situatie van asielzoekers in gesloten centra voor hen relevant is.

Waar verzoekers stellen dat verweerder de financiële toegankelijkheid van behandelingen in Polen niet heeft onderzocht, kunnen verzoekers niet worden gevolgd. Uit het hoger geciteerde motief in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de mogelijkheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen en behandeling in Polen heeft onderzocht. In de beslissing wordt vastgesteld dat de medische zorgen volledig worden terugbetaald, dat ook ngo's medische hulp aanbieden en wordt er verwezen naar het rapport van de Europese Commissie van maart 2008 waarin op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de financiële toegankelijkheid van medische zorgen. Verzoekers brengen geen concrete gegevens aan waaruit zou kunnen blijken dat er een probleem is met de medische zorg in Polen. Verzoekers' kritiek kan geen afbreuk doen aan het motief in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de financiële toegankelijkheid is onderzocht. Verzoekers tonen niet aan dat de vaststelling van verweerder dat de toegang tot medische zorgen en behandelingen in Polen gegarandeerd is, kennelijk onredelijk is.

2.2.4 In het derde onderdeel van het middel stellen verzoekers dat het neurologisch consultatieverslag van 22 april 2004 enkel betrekking heeft op de neurologische aandoening van hun dochter L. Verkeerdelijk werd ervan uitgegaan dat alle medische verslagen louter betrekking hadden op verzoekster. Hieruit blijkt dat het onderzoek geenszins naar behoren is gevoerd en dat verzoekers minstens hadden moeten worden uitgenodigd bij de controlearts voor een meer diepgaand onderzoek.

2.2.5 De Raad stelt vast, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat verzoekers bij schrijven van 4 september 2009 een aanvraag hebben ingediend om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In deze aanvraag wordt uitdrukkelijk verwezen naar de medische problemen van tweede verzoekster en zijn medische attesten met betrekking tot tweede verzoekster bijgevoegd. Op 8 juni 2010 dienen verzoekers nog een medisch attest in op naam van de dochter L. Er wordt uitdrukkelijk verwezen naar de aanvraag van 4 september 2009. Verzoekers voegen bijgevolg, ter aanvulling van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van tweede verzoekster, een medisch attest bij die echter de medische situatie betreft van de dochter L. Verweerder stelt daarom terecht, in de nota met opmerkingen, dat verzoekers geen toelichting hebben gegeven of de aanvraag om machtiging tot verblijf al dan niet werd uitgebreid tot de dochter.

Uit het advies van 28 juni 2010 van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat het medisch attest met betrekking tot verzoekers' dochter uitgebreid werd onderzocht daar waar in het verslag het volgende wordt gesteld: "Uit het consultatieverslag Neurologie dd. 22.04.2010, opgesteld door dr. A. V., neuroloog, blijkt dat betrokkene door hem gezien werd op 21.04.2010 omwille van draaiduizeligheid en vallen (?) (eerste maal opgetreden op 11-jarige leeftijd, actueel 2 x/maand) en tevens tongbeet (?) en mogelijke epi-problematiek volgens verwijsbrief. Dat anamnese totaal onmogelijk was (geen tolk aanwezig) doch dat het klinisch neurologisch onderzoek een EEG normaal waren. Dat wel arteriële hypotensie weerhouden werd. Dat ter verders evaluatie nog MR-hersenen kan overwogen worden maar nog niet gepland werd. Dat verder beleid mede afhankelijk is van anamnese, welke zo nodig kan herhaald worden met aanwezigheid van tolk." Verder blijkt uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer

het volgende: "Betrokkene legt daarnaast ook een consultatieverslag Neurologie van 04.2010 voor, waaruit blijkt dat zij verwezen werd en op consultatie gezien werd wegens mogelijke epilepsie-problematiek. Het klinisch neurologisch onderzoek en het EEG (elektroencefalogram) waren normaal. Er werd wel arteriële hypotensie weerhouden (lage bloeddruk, op de consultatie 90/60 mmHg). Dr. Vercruyssen, de geconsulteerde neuroloog stelt dat MR hersenen (MR(I) of magnetic resonance imaging van de hersenen, dwz. Medische beeldvorming van de hersenen met behulp van kernspin-/magnetische resonantie) nog kan overwogen worden voor verdere evaluatie, doch dat dit nog niet gepland werd en dat dit verdere beleid mede afhankelijk is van de anamnese (die onmogelijk bleek tijdens de consultatie o.w.v. geen folk aanwezig)."

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen vast dat de ambtenaar-geneesheer de materiële vergissing heeft begaan om het tweede medisch attest in het licht van tweede verzoekster te onderzoeken. Anderzijds, stelt verweerder, kan zulke materiële vergissing niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De ambtenaar-geneesheer concludeert met betrekking tot het medisch attest van 22 april 2010 immers het volgende: "Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat intussen 2 maanden verstreken zijn (betreffende verslag dateert van 22.04.2010) en dat wij intussen nog steeds geen informatie ontvingen of deze MRI daadwerkelijk uitgevoerd werd en wat hiervan het resultaat was of omtrent een eventuele noodzaak tot verdere investigatie en/of opstarten van behandeling. Uit de beschikbare gegevens blijkt alleszins niet dat dit een ernstige of levensbedreigende aandoening met noodzaak tot behandeling betreft." Verzoekers laten na aan te tonen in het verzoekschrift dat het onderzoek van het medisch attest wordt beïnvloed door de persoon op wie het attest betrekking heeft. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer, -dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat dit een ernstige of levensbedreigende aandoening met noodzaak tot behandeling betreft-, wijzigt in functie van de persoon ten aanzien van wie het attest wordt onderzocht. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen terecht dat de motivering in verband met het medisch attest hoe dan ook dezelfde zou zijn, of zij nu betrekking heeft op de moeder, of op de dochter.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de ambtenaar-geneesheer zowel de gezondheidstoestand is nagegaan van tweede verzoekster, als van haar dochter en heeft beoordeeld of deze een voldoende ernstige aandoening betreft in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en of de nodige verdere onderzoeken en behandelingen in Polen aanwezig zijn. Verweerder heeft zich op dit advies gesteund voor het nemen van de bestreden beslissing waarbij het verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd en heeft het advies onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing gevoegd. Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder de toegang tot de medische zorgen in Polen heeft onderzocht.

Verweerder is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangehaalde elementen met betrekking tot haar medische toestand en die van haar dochter werden onderzocht, doch niet weerhouden. Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft op alle aangehaalde medische argumenten in de aanvraag, alsook op de adviezen gegeven door de artsen van verzoekster, de ambtenaar-geneesheer en het rapport van de Europese Commissie van maart 2008 en derhalve zorgvuldig te werk is gegaan. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen en dat evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden weerhouden.

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de specifieke toestand van tweede verzoekster of haar dochter of dat zij niet de nodige behandelingen zouden kunnen krijgen in Polen. De bestreden beslissing concludeert op redelijke wijze dat:

"Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing. Blijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van verwijzing een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens(EVRM).(...)"

Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met deze conclusie, toont nog niet aan dat ze foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Het middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

2.3 Met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM, doordat, eerste onderdeel, verwerende partij haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in het kader van de Dublinprocedure geenszins afdoende rekening heeft gehouden met de beweegredenen van hun asielaanvraag in België (m.n. omwille van de ontoegankelijkheid tot de medische zorgen in Polen), tweede onderdeel, evenmin (afdoende) heeft gemotiveerd met betrekking tot de financiële toegankelijkheid van de medische behandeling voor verzoekster, en tot slot, derde onderdeel, verwerende partij geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de medische toestand van hun dochter E.

2.4 Verzoekers dienen een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk op 3 maart 2010. Verweerder is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van de criteria vastgesteld door de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend, na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat op 10 december 2004, op 5 juni 2007 en op 21 september 2007 verzoekers' vingerafdrukken werden genomen in Polen. Vervolgens richtte de Belgische Staat een terugnaveerzoek tot Polen op grond van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten aanvaardden de overname van verzoekers op 17 maart 2010 en op 24 september 2010.

In de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening, waarom België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt. Tevens wordt in de beslissing de argumenten aangehaald door eerste verzoeker overlopen en wordt telkens uiteengezet waarom deze argumenten niet volstaan om de asielaanvraag niet door Polen te laten behandelen. In de derde bestreden beslissing wordt eveneens gemotiveerd, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening, waarom België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt. Tevens wordt in de beslissing de argumenten aangehaald door tweede verzoekster overlopen en wordt telkens uiteengezet waarom deze argumenten niet volstaan om de asielaanvraag niet door Polen te laten behandelen.

2.4.1 In het eerste onderdeel van het middel stellen verzoekers dat er geenszins sprake is van een afdoende gemotiveerde beslissing. Verzoekers beroepen zich op artikel 3 van het EVRM. Verzoekers verwijzen naar het middel met betrekking tot de ongegrond verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen en waaruit blijkt dat tweede verzoekster in Polen geenszins kan beschikken over de medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau. Indien tweede verzoekster niet verder kan genieten van de medische zorgen in België is er sprake van een onmenselijke behandeling. Dat verweerder niet werd verhinderd gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule om de asielaanvraag in België te behandelen. Dat verzoekers vragende partij zijn aangezien Polen aan hen niet de gepaste medische dekking kon geven.

2.4.2 Met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoekers die dergelijk risico aanvoeren om

hun beweringen te staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken.

Verzoekers verwijzen naar het middel met betrekking tot de ongegrond verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en stellen dat hieruit blijkt dat tweede verzoekster geenszins kan beschikken over de medische zorgen in Polen. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt echter dat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is gemotiveerd.

In de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten met betrekking tot tweede verzoekster wordt het volgende gemotiveerd: *"De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 17/03/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.º voor betrokkene en minderjarige kinderen. Ook de partner K.I. is het voorwerp is van een terugnameakkoord met Polen. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.*

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM."

Met betrekking tot de medische redenen aangehaald door tweede verzoekster motiveert verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf het volgende: *"In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat ze naar de specialist moet omdat de nefrologische problemen zou hebben en eveneens hartproblemen. In verband met de gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 07/09/2009 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 01/07/2010. Er wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen. Er wordt eveneens gesteld dat behandeling beschikbaar is in Polen en er toegang is tot de gezondheidszorg."* Gelet op het feit dat de motivering van de beslissing betreffende de ongegrond verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uitgebreid ingaat op verzoeksters medische problematiek en deze ook reeds vaststelt dat een terugkeer naar Polen, het land van verwijzing met toepassing van de Dublin-II-Verordening mogelijk is, gelet op de gezondheidstoestand van verzoekster, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder bij de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26quater) de motivering met betrekking tot verzoeksters gezondheidstoestand beperkt tot een verwijzing naar de motieven van de beslissing betreffende de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit bovenstaande is gebleken dat verzoekster er niet in slaagt een schending van de motiveringsplicht, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan te tonen. Om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, volstaat bijgevolg de loutere verwijzing naar het eerste middel (met betrekking tot de beslissing waarbij de aanvraag om medische redenen ongegrond wordt verklaard) niet. Verder brengen verzoekers geen elementen naar voor die doen blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij leggen ook geen bewijzen neer die hun beweringen hieromtrent kunnen staven. Verzoekers tonen geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekers verweerder verwijten geen gebruik te willen maken van de soevereiniteitsclausule wordt in de beslissing tot weigering van verblijf (26quater) met betrekking tot tweede verzoekster het volgende gemotiveerd: *"Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat ze hoorde dat in België de medische hulpverlening veel beter is en dat de mensen hier meer humaan zijn. Het volgen van*

betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. We herhalen dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten." De Raad merkt bovendien op dat de bepaling van artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien ze hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar zij hun asielverzoek behandeld wensen te zien. Het motief in de beslissing dat het volgen van de keuze door tweede verzoekster van het land waar zij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in de Dublin-II-Verordening en dat Polen volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen reden bestaat om aan te nemen tweede verzoekster voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen zou genieten in Polen, is niet kennelijk onredelijk noch onjuist. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4.3 In het tweede onderdeel van het middel stellen verzoekers dat de beslissingen niet redelijk en onzorgvuldig zijn gemotiveerd, nu verweerder zich louter steunt op de beschikbare medicatie en de mogelijkheden tot behandeling in Polen, zonder de financiële toegankelijkheid ervan na te gaan. Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoekers onmogelijk is om terug te keren naar Polen omwille van medische redenen.

De Raad stelt vast dat verzoekers opnieuw verwijzen naar het middel met betrekking tot de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond is verklaard. De Raad verwijst naar de bespreking onder dit middel en herhaalt dat in tegenstelling tot verzoekers' beweringen, de financiële toegankelijkheid van de behandeling en medische zorgen in Polen, weldigelijk is onderzocht. Gelet op het feit dat de motivering van de beslissing betreffende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uitgebreid ingaat op verzoeksters medische problematiek en deze ook reeds vaststelt dat een terugkeer naar Polen, het land van verwijzing met toepassing van de Dublin-II-Verordening mogelijk is, gelet op de gezondheidstoestand van verzoekster, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder bij de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26quater) de motivering met betrekking tot verzoeksters gezondheidstoestand beperkt tot een verwijzing naar de motieven van de beslissing betreffende de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het middel met betrekking tot de ongegrond verklaring van de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet is gebleken dat verzoekers er niet in slagen een schending van de motiveringsplicht, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan te tonen. Om thans een schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen, volstaat het bijgevolg niet te verwijzen naar het eerste middel (met betrekking tot de beslissing waarbij de aanvraag om medische redenen ongegrond wordt verklaard). Verder brengen verzoekers geen elementen naar voor die doen blijken dat de beslissingen tot weigering van verblijf (bijlage 26quater) kennelijk onredelijk of niet afdoende zijn gemotiveerd.

2.4.4 In het derde onderdeel van het middel stellen verzoekers dat zij melding hebben gemaakt van de zorgwekkende medische toestand van hun dochter E. Verzoekers hebben steeds gesteld dat hun dochter een hersentumor heeft die in 2007 in Polen werd vastgesteld. Behoudens de vaststelling van de medische aandoening werden er geen verdere onderzoeken gedaan in Polen. Niettegenstaande verweerder op de hoogte was of kon zijn van de medische toestand stelt hij louter dat hun dochter wel een behandeling kreeg in Polen en dus toegang had tot de gezondheidszorg. Verweerder heeft nagelaten een meer diepgaand onderzoek te voeren. Verzoekers' dochter heeft geen afdoende onderzoeken gekregen en dit blijkt uit de summiere medische attesten van Polen en uit het rapport over Polen waarnaar verzoekers hoger verwijzen. Verzoekers leggen thans een medisch attest van 8 juli 2010 van Dr. V. K. neer waaruit blijkt dat in 2007 de diagnose hersentumor werd vastgesteld doch tot op heden geen verdere onderzoeken zijn gebeurd en deze onderzoeken absoluut dienen te worden gesteld. Ook de controlearts zou tot deze bevindingen zijn gekomen indien hij er via verweerder kennis van had kunnen krijgen. Op geen enkele wijze werd vastgesteld dat Polen in staat zou zijn gelijkwaardige medische zorgen voor deze hersentumor te verschaffen. Verweerder heeft nagelaten de

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

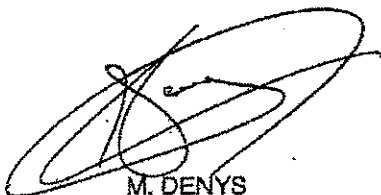
wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN

medische attesten van Polen nader te bekijken (en te vertalen) en de medische toestand van dochter E. verder te onderzoeken. Aldus werd het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaarden dat hun dochter E. een verhoogde schedeldruk heeft. Zij dienden met betrekking tot hun dochter E. een aantal niet vertaalde medische attesten in. Op 4 september 2009 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in om medische redenen. In deze aanvraag wordt enkel verwezen naar de medische problemen van tweede verzoekster. Op 8 juni 2010 wordt de aanvraag aangevuld met een medisch attest die enkel betrekking heeft op hun dochter L. Nergens blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ingediend op 4 september 2009, noch uit de aanvulling van de aanvraag op 8 juni 2010 dat er werd verwezen naar de medische problemen van hun dochter E. Verzoekers dienen zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en dienen zelf de nodige stukken voor te leggen ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Verzoekers verwijzen thans naar allerlei stukken en gegevens waar zij nooit eerder melding van hebben gemaakt in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekers in hun verzoekschrift.

De ambtenaar-geneesheer kan enkel een onderzoek voeren in het licht van de haar gekende en voorgebrachte stukken. Aangezien verzoekers, naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet verwijzen naar de medische problemen van hun dochter E., noch medische attesten in verband met hun dochter E. hebben ingediend, kan een gebrek aan onderzoek met betrekking tot hun dochter E. niet aan de ambtenaar-geneesheer worden verweten.

Waar verzoekers verwijzen naar de niet vertaalde medische attesten van Polen, die naar aanleiding van hun asielaanvraag in België werden ingediend, stelt de Raad vast dat verweerder in de tweede bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten het volgende heeft gemotiveerd: *"Zijn dochter E. zou verhoogde schedeldruk hebben. In het administratief dossier zijn medische attesten uit Polen aanwezig met betrekking tot E. Hieruit blijkt dat zij wel enige vorm van behandeling kreeg in Polen en dus toegang had tot de gezondheidszorg. Aangezien ze met haar ouders de reis van Polen naar België ondernam, zijn er geen indicaties dat zij met haar ouders zich niet naar Polen zou kunnen begeven."* en in de derde bestreden beslissing het volgende heeft gemotiveerd: *"Haar dochter E. zou verhoogde schedeldruk hebben. In het administratief dossier zijn medische attesten uit Polen aanwezig met betrekking tot E. Hieruit blijkt dat zij wel enige vorm van behandeling kreeg in Polen en dus toegang had tot de gezondheidszorg. Aangezien ze met haar ouders de reis van Polen naar België ondernam, zijn er geen indicaties dat zij met haar ouders zich niet naar Polen zou kunnen begeven."* Uit deze motieven blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekers aangehaalde 'asielmotieven' en met de medische attesten van Polen betreffende hun dochter E. Verzoekers verwijzen thans dat verweerder geen diepgaand onderzoek heeft gevoerd met betrekking tot de medische problematiek van hun dochter terwijl verzoekers hebben nagelaten te wijzen op de medische problemen en medische attesten van hun dochter E. naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de motieven in de tweede en derde bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn, rekening houdende met de gegevens waarover de verweerder beschikt op het ogenblik van de bestreden beslissingen. Uit de voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog, op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Waar verzoekers verwijzen naar een medisch attest van 8 juli 2010 wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verweerder kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een medisch attest van 8 juli 2010, daar waar de bestreden beslissingen zijn genomen op 1 juli 2010 en hij er bijgevolg onmogelijk kennis van kon hebben op het ogenblik van de beslissingen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers blijven in gebreke aan te tonen dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van hun asielerzoek.

Het middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.